

Radio-zang met krans „live” uit Oudeschans

W. Ceb.
24. 12. 1949

Je moet er de boodschappenroute op zaterdagmorgen voor wijzigen of gewoon vroeger opstaan. Dat besef je opeens, als je het Grunneger programma van Radio Noord een tijdlang niet hebt beluisterd en je wilt een uitzending ervan „live” bijwonen. Dat is helemaal vroeg voor de medewerkers, die naar Oudeschans moeten en zeker voor het Winschoter Mannenkoor, dat moest „inzingen” in het kerkje aldaar. Er hoefde van dirigent Jan Verbogt geen „gymnastiek” („We moeten bij hem zingen met de oren”, zo liet een koorlid weten) aan vooraf te gaan, maar gerepeteerd zou er worden.

Dat was overigens niet de reden, dat „Oh Lord, what a morning” als eerste lied werd aangeheven. Dat diende om de sfeer onder de kerstboom (vóór de preekstoel) te accentueren. „Vredig” aldus presentator Wines van der Laan, die daarom ook in een gefluisterd prevelement verviel, als was hij Ben de Graaf bij het biljarten. Lenie 't Hart had in een oude kroniek gelezen, dat het „stil en vergenoegd” toeging in het oude vestingsplaatsje. Dat klopte. Vooral nadat aan de uitzending het boze nieuws uit de regionale buitenwereld vooraf was gegaan: een vechtpartij, iemand met drank, een gewonde, een verkeerde het ziekenhuis in gewerkt...

Daarbij vergeleken was Oudeschans een oase van rust. Zoals bijna alle dorpen, die door Jaap Niënhuis met een bliksembezoek worden vereerd, „een

mooi plaatje” opleveren. Een spraakwerval van woorden, die bijna geen verrassende rimpeling meer vertoont. Dan besef je temeer, dat de formule van het programma „sleet” begint te vertonen. Als Nienhuis nu maar ergens aanbelde, om een inwoner aan het woord te laten.

Volgens Wines bevonden zich een hoop Olleschanskers onder het gehoor in de kerk, maar dat kun je alleen radioluisteraars wijsmaken. De meesten sliepen waarschijnlijk thuis uit of deden boodschappen in Winschoten. De plaats van herkomst van het merendeel der aanwezigen, al waren wel een paar geboren Olleschanskers onder de speciale genodigden. Bij hen was Dora, als kind reeds overtuigd van het ideale van Oudeschans als woonplaats, waarheen zij wil terugkeren, als zij eens, zo'n tien Kerstmissen verder, getrouwd zal zijn. Heel bemoedigend te horen voor degenen, die de vesting levend willen houden: met bewoners, niet zozeer met toeristen.

En toen was er weer sprake van Oudeschanskers laten we het maar toeval noemen. Ooit fladderde voor een hoog kerkerzaam een vlinder in de stralen van de herfstzon, toen daar „Le Papillon” ten gehore werd gebracht. Nu was het koor net gevorderd tot de passage „Geboren in Bethlehems stal”, toen er vanuit de kerkebanken een kreet van een kind opklonk. Van verrukking over het gebodene of uit louter verveling, wie zal het zeggen? Maar dat zoiets opvalt, zegt voldoende over de sfeer van „Oudeschans”.

Een gevoel, dat je als radioluisteraar niet deelachtig werd. Je moet er ook gewéést zijn om liefst twee kerstkransjes van een koffiedame geserveerd te krijgen. Maar dat kwam waarschijnlijk, omdat de meeste vaste bezoekers verstek hadden laten gaan. Thuisblijven-met-kerst was voor hen kennelijk voldoende eten-en-drinken...

JOHAN POPPEN